

What's in a name?

1. Inleiding.

Alleen God weet hoe een jochie uit Zuid-Mississippi een fanatieke fan van de Minnesota Vikings (een American football-team) kon zijn, maar ik was het. En als speciale verrassing gaven mijn vader en moeder mij een tripje naar New Orleans cadeau om de Vikings live te zien spelen tegen de Saints.

De rit naar New Orleans duurde 3 uur, maar voor mijn gevoel waren we de hele dag onderweg. Eindelijk waren we er dan. Mijn vader zocht een parkeerplaatsje voor de auto en we namen een trolleybus naar het oude Tulane Stadion. Het werd een fantastische middag en de wedstrijd was helemaal top, inclusief een klinkende overwinning voor de Vikings.

Na de wedstrijd liepen we door de corridor naar de uitgang. Toen ik over de rand keek zag ik drie bussen geparkeerd staan en de mannen die net zouden gaan instappen herkende ik als niemand minder dan de Vikings. Zonder na te denken holde ik naar het eind van de corridor en wrong mezelf op één of andere manier naar de spelers. Ik heb Carl Eller een hand gegeven. Alan Page en Wally Hilgenberg kon ik aanraken. Coach Bud Grant in eigen persoon stond nog geen anderhalve meter bij me vandaan. Toen hij zich bukt om een handtekening uit te delen viel zijn pet van zijn hoofd. Als een haas plukte ik hem van de grond en gaf hem weer terug. Onnodig te zeggen dat ik in de zevende hemel was.

Toen zetten de bussen zich één voor één in beweging. Ik weet nog hoe ik ze zo lang mogelijk nakeek, tot ze aan het eind van het stadion linksaf sloegen. Toen de laatste bus uit het zicht was, sloeg de angst me om mijn kleine hartje. Ik besepte opeens dat ik geen idee had waar mijn ouders waren en – nog erger – zij ook niet waar ik was. Ik keek om me heen, maar er was helemaal niemand te zien. Tot op de dag van vandaag is het me een raadsel hoe die menigte rond de bussen zo snel verdwenen kon zijn, maar het feit lag er. Er was geen mens te bekennen. Ik werd overvallen door blinde paniek en binnen een paar seconden was ik gek van angst. Ik had geen idee wat ik moest doen. Mijn hart bonkte zo verschrikkelijk dat ik niet eens meer kon denken.

Twaalf jaar oud. New Orleans. Tulane Stadion. En het begon snel donker te worden. Ik had nog geen flauw benul van alle gevaren die in een grote stad op de loer liggen, maar ik wist wel dat ik een probleem had. Op een gegeven moment kwam ik op heldere idee om een politieagent te gaan zoeken, maar die waren niet in voorraad; er was geen levende ziel te bekennen, laat staan een politieagent. Ik moet zeker drie rondjes om het hele stadion hebben gelopen.

Tegen die tijd was ik in alle staten en ik hilde tranen met tuiten. Er stonden genoeg huizen in de buurt van het stadion, maar het kwam niet bij me op om daar hulp te zoeken. Het enige wat ik kon bedenken was te proberen de weg naar de auto terug te vinden. Maar met welke trolley waren we ook alweer naar het stadion gekomen? De begrippen noord en zuid zeiden mij helemaal niets in de straten van New Orleans en ik wist werkelijk niet welke richting ik moest kiezen. Ik herinnerde me zelfs geen straatnamen. Maar ik had wat geld in mijn zak, dus ik stapte in een trolley en zei tegen de chauffeur dat ik verdwaald was. Hij zei dat ik achterin moest gaan zitten en mijn ogen goed de kost moest geven; als ik iets bekends zag, moest ik een ruk aan het koord geven en dan zou hij stoppen.

Terwijl de trolley door New Orleans toerde, sprong ik van de ene kant naar de andere en drukte mijn gezicht plat tegen de koude raampjes, in de hoop iets bekends te zien; een boom, een gebouw, een geparkeerde auto, wat dan ook – misschien zelfs mijn ouders. Maar dat gebeurde niet. Ik zat de hele rit uit, tot we weer bij het stadion waren.

“Jongen,” zie de buschauffeur, “we hebben het hele traject gehad. Wat wil je nu?” Ik wist niet beters dan uit te stappen en helemaal terug te lopen naar het punt waar de spelersbussen hadden gestaan. Alleen en doodsbang ging ik op een berg bladeren onder een eikenboom zitten. Ik weet nog dat ik snikkend met een tak om me heen prikte. Tranen had ik niet meer. Het was een meelijwekkend tafereeltje.

Maar het werd nog erger. Terwijl ik daar zat en mijn twaalf jaar jonge leven aan me voorbijzag trekken, gingen opeens de lichten van het stadion uit. Ik had nog nooit zo’n diepe duisternis meegemaakt. Bijna veertig jaar later herinner ik me de dansende, angstaanjagende schaduwen en het geluid van rondwarrelende bladen in de koude wind nog als de dag van gisteren. Ik weet niet hoelang ik daar heb gezeten, maar het leken wel uren; in elk geval veel langer dan de rit naar New Orleans, die ik al zo eindeloos had gevonden.

Toen floepten opeens de lichten van het stadion aan en voor ik wist wat er gebeurde, was ik opgesprongen en begon ik om het stadion te rennen. Er moest daar iemand zijn die het licht had aangedaan en ik was vastbesloten die iemand te vinden. Toen gebeurde het. Boven het geluid van mijn voetstappen en het gebonk van mijn angsten uit, hoorde ik het mooiste geluid van heel New Orleans. Het was het mooiste wat ik ooit gehoord had en het bestond uit één woord: “Baxter!” – uitgeroepen door mijn vader.

Niemand hoefde me te zeggen wat ik moest doen. Niemand hoefde me te vertellen wat dat woord betekende. Niemand hoefde me uit te leggen wat het verband met mijn leven was. Het horen van mijn naam uit de mond van mijn vader gaf meer hoop dan ik uit duizend theorieboeken kon leren.

De overweldigende angst, de uitzinnige zoektocht en de blinde paniek sloegen linksaf, de bussen achterna, en weg waren ze. Daarvoor in de plaats kwam het mooiste en simpelste wat er bestaat: veiligheid, geruststelling, vrede.¹

2. What's in a name?

Een naam geeft identiteit en bestaansrecht en het maakt ons uniek.

Een naam is de erkenning van 'ik besta' en 'ik-ben-ik'.

Als je wordt aangesproken met je voornaam geeft dat erkenning, dat je gezien wordt.

Wanneer jouw naam wordt uitgesproken krijgt de naam letterlijk kracht en betekenis en geeft verbinding en herkenning.

Serius genomen worden, voelen dat je ertoe doet.

- **Een naam verzinnen.**

Ik herinner me nog zeer goed wanneer de tijd was aangebroken om een naam te kiezen voor onze kinderen. Wij hadden een namenwoordenboek. We wilden dat de namen origineel waren, mooi klonken en in de bijbel voorkwamen. Een hele opgave met 2 verschillende smaken. We zijn geland bij Tabitha, Lydia en Nathan.

- **Namen in de joodse traditie.**

In tegenstelling tot onze cultuur is het bij de Joodse traditie een gewoonte dat de naam een link heeft met hun karakter of de omstandigheden van de geboorte.

Veel namen werden gegeven aan kinderen vanwege hun diepere betekenis.

- **Namen in het Oude Testament.**

Afgelopen januari had ik me voorgenomen om de Bijbel in één jaar te lezen met het gebruik van een leesplan. Inmiddels loop ik al één maand achter.

Wat me opviel in Genesis was dat de namen van ouders en kinderen vaak worden genoemd.

Ik vermoed dat de vermelding van die namen erkenning, identiteit en bestaansrecht geven aan die personen. Jij bent belangrijk om genoemd te worden.

Jij doet ertoe, jij bent belangrijk.

3. God kent je bij jouw naam.

Als we de stem van de Vader horen die ons bij onze naam roept, wordt ons innerlijk ondergedompeld in een zekerheid, vrede dat met geen verstand is te begrijpen.

We worden gerustgesteld, we ontvangen vertrouwen, vrijheid, en verzekerdheid.

Bij het horen van je naam brengt het hoop.

¹ In het licht van de Uitnodiging – Baxter Kruger – pagina 55 en volgende

Bij het horen van onze naam smelt - onze angst, paniek, radeloosheid, ons verdwaald en verloren voelen - als sneeuw voor de zon.

“Jezus zei: ‘Luister heel goed naar mijn woorden: Stel dat iemand een stal met schapen binnengaat. En hij gaat niet door de deur, maar hij klimt in het geheim naar binnen. Dan is het een dief of een rover.

Maar de herder gaat door de deur naar binnen. Voor hem maakt de bewaker de deur open. Dan roept de herder de schapen die bij zijn kudde horen. De schapen luisteren naar zijn stem. De herder noemt hun namen, en neemt ze mee naar buiten. Als alle schapen buiten zijn, loopt de herder voor ze uit. De schapen volgen hem, want ze kennen zijn stem. Ze zullen niet achter een vreemde aan lopen. Daar lopen ze juist van weg, omdat ze zijn stem niet kennen.” Johannes 10: 1 – 4 BGT

“Ik ben de goede herder. Zoals een herder voor zijn schapen zorgt, zo zorg ik voor de mensen die bij mij horen. Ik geef mijn leven voor die mensen. Want ik ken hen, en zij kennen mij. Net zoals ik de Vader van dichtbij ken, en zoals hij mij van dichtbij kent.” Johannes 10: 14 – 15 BGT

- **Wat mij opvalt in deze gelijkenis is:**

- De schapen luisteren naar zijn stem.
- De schapen volgen de vreemde niet, omdat zij zijn stem niet kennen.
- De herder noemt hun bij hun namen.
- Ik ken mijn schapen en zij kennen mij.

Kennen is niet, zoals ik ken George Clooney, Kim Clijsters, Memphis Depay, ...

Het is een kennen, doordat je leven deelt met iemand en haar/zijn karakter leert kennen. Een relatie waarin je elkaar steunt in goede en slechte tijden.

Iemand van dichtbij kennen.

- Zoals ik gekend ben door de Vader en hij mij kent (dit is niet te bevatten, wonderlijk).

Het lijkt wel een beetje op het hogepriesterlijk gebed van Jezus, die bidt dat we één zouden zijn zoals Vader, Jezus en Heilige Geest één zijn (Johannes 17: 21 – 23).

- **Vraag je eens af wat Jezus voelt als Hij de Vader hoort zeggen:**

“Want Hij ontving van God, de Vader, eer en luister toen de stem van de majesteitelijke luister tegen Hem zei: ‘Dit is mijn geliefde Zoon, in Hem vind ik vreugde.’” 2 Petrus 1: 17 NBV21.

“Jij alleen bent mijn Zoon. Mijn liefde voor jou is groot.” BGT

Het is zo moeilijk voor ons om deze woorden te vatten:

Ik ben trots op je, jij bent mijn kind! Ik ken jouw naam!

Het lijkt wel of onze oren dicht zitten.

Het is net alsof waterdruppels zich vormen op de rug van een eend en eraf lopen.

Het dringt niet door.

- **Waarom?**

Er zijn wonden uit onze jeugd vanuit je opvoeding, door een echtscheiding, financiële problemen, misbruik, verraad door vrienden, ...

Stemmetjes die onophoudelijk zeggen:

- Ik ben niet goed genoeg.
- Ik ben onbelangrijk.
- Ik ben waardeloos.
- Er is iets mis met me.
- ...

Tijdens mijn angsten en depressie sprak God vaak door liederen. Zo ben ik gemaakt en dat is de taal die ik begrijp en kan ontvangen. Muziek raakt mijn emoties.

Voor iemand anders is het door een Bijbeltekst, of boek, een gedacht, een beeld ...

"Maybe it's okay if I'm not okay.

Because the One who holds the world is holding onto me.

Maybe it's all right if I'm not all right.

Because the One who holds the stars is holding my whole life"

Maybe It's ok – We are Messengers.

"I'm fully known and loved by You. You won't let go no matter what I do.

And it's not one or the other. It's hard truth and ridiculous grace

To be know fully known and loved by You. It's so like You to keep pursuing.

It's so like me to go astray. I'm fully known and loved by You."

Known - Tauren Wells.

"The storms are raging on the rolling sea. And on the highway of regret

The winds of change are blowing wild and free. You ain't seen nothing like me yet.

I could make you happy, make your dreams come true.

Nothing that I wouldn't do. Go to the ends of the Earth for you.

To make you feel my love."

To make you feel my love - Adel – Bob Dylan.

Om mij te herinneren aan die momenten heb ik een playlist in Spotify met 15 liederen.

God sprak tot me met één boodschap:

Ik ben erbij, Ik zal er alles aan doen dat je weet dat ik van je hou.

- **Bij het horen van je naam brengt het hoop.**

Onze angst, paniek, radeloosheid, het verdwaald en verloren voelen, verdwijnt.

4. Afsluiting.

- **Papa-Vader houdt van jou!**

Oh ja, God houdt van mij, zoals bijna 9 miljard andere mensen op aarde waarvan U houdt?

“Ja, ik weet dat U van me houdt, maar kent U mij en vindt U mij leuk? U houdt van mij omdat U zo bent – liefde.

Maar is er iets aan mij dat de moeite waard is om lief te hebben? Ziet U mij, en vindt U het leuk wat U ‘ziet’?”

*“Een volmondige: **Ja!**”²*

- **God kent je bij jouw naam.**

Als God je bij je naam noemt dan komt er:

Hoop,	Innerlijke zekerheid,	Vrede,	Geruststelling.
Vertrouwen	Vrijmoedigheid	Zekerheid	...

Bij het horen van je naam verdwijnt:

Angst	Paniek	Radeloosheid	Schuld
Schaamte	Minderwaardigheid-gevoelens	Trots	Hulpeloosheid
			...

- **Mijn gebed is dat jij jouw naam hoort!**

Niet alleen verstandelijk maar ook in jouw hart. Dat je diep vanbinnen zult weten dat de drie-enige God van je houdt en trots op je is voor wie jij bent.

² Lies we believe about God – Paul Young – pagina 27